

БЕРЕЗЕНЬ

Виходить з січня 1927 р.

1980

Київ

№ 6 (1072)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРСЯ

ПАПЕРОВА НАПАСТЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Шановне наше Міністерство освіти! Скажи, будь ласка, як зрозуміти, чим пояснити, які причини твоєї сверблячки до писанини! Чому й шановних директорів ти переводиш на писарів!

Невже, гадаєш, «бомаги» всі ті йдуть на благо рідній освіті!! За ними ж люди не бачать вже світу, коли ж бо їм дбати іще й про освіту!! Закрий, будь ласка, ті повені шлюзи-двері! Але — на ділі, не на папері!

Був собі колись у столиці один чоловік. І в того чоловіка був на Закарпатті задушевний приятель. А можливо, то зовсім і не приятель, а просто обидва були такими собі поважаними людьми (з тих, пригадуєте, що: «ти мене поважаєш, я тебе поважаю, ми — поважані люди»). А може, й зовсім інакше: закарпатець був усього-на-всього підлеглим-піддабузником столичного товариша. Так воно чи сяк було, а тим часом наближався Новий рік. І вирішив киянин придбати три ялинки. Ну, ялинки перед Новим роком — невелика цияця, завозять їх і з-під Боярки, і з-під Фастова. Та боярські чи фастівські, бачте, стоять і в сусіді, і в колеги, і в будь-якого пересічного мешканця Борщівки. А нашому чоловікові закортіло чогось оригінального. І він про це сповістив закарпатському приятелю (чи підлеглому). Той пообіцяв: «бу-зро!» (тобто: «буде зроблено!»). Тут же й скомандував (дякувати, було кому) навантажити на машину три ялинки та доставити їх до столиці. Але сталося несподіване. Приблизно до директора автобазу та змолвився: «Хіба ж це діло — гнати вантажну машину з нещасними трьома смерчками аж до Києва?! Це ж казна-що! Та я краще надішлю тому товаришеві п'ятдесят карбованців, нехай купить собі ялинки в Києві!» Почув директор бази потилицю: справді, негаразд. І знайшов вихід. Підвіз ялинки до поїзда та вмовив провідника за скромну винагороду довести ялинки до Києва та занести за вказаною адресою.

Отак гарно, майже щасливо закінчилася та історія. Буквально, як у казці. Хоч мені її повідали як бувальщину.

Та, зрештою, не в тім річ. Згадав я ту історію, бо на разі зіткнувся з іншою, де водій в аналогіч-

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— А тепер, товариші, щоб поліпшити якість нашої продукції, — треба зробити до неї яскраву етикетку.

В УВТК — ЯБЛУКА, ДЯДЬКО

ній ситуації виявився не таким підтримуваним мудрим та особисто щедрим, як той із казки-бувальщини. Цей був просто дисциплінованим водієм. Сказали йому навантажити на багатотонну машину півтора центнера яблук та повезти їх із Мукачєва до Києва — він і повіз. То вже інше питання, звідки на складі УВТК (управління виробничо-технічної комплектації) тресту «Закарпаттяводбуд» взялися раптом яблук. І не те нас цікавить, кому саме — шкільному другові, начальникові чи просто «шанованій людині» — захотів зробити яблучний презент головний інженер УВТК М. О. Модик.

Для нашого скромного дослідження важливо те, що вантажна машина з дециною яблук гнала вісімсот кілометрів з гачком через гори Карпати до Києва, а потім ще вісімсот кілометрів з тим же гачком через ті ж гори Карпати везла назад у Закарпаття зразки столичного повітря, тобто бігла, даруйте, впоорожні.

Не будемо, однак, узагальнювати. Було б, звичайно, деяким перебільшенням твердити, буцім у тресті «Закарпаттяводбуд», покликаному осушувати та зволожувати землі, вантажним автотранспортом перевозять лише яблука. Кожен меліоратор вам скаже, що самими яблуками небагато зволожити. І це менше осушити. Тому тут вантажні машини використовують для перевезення і цибулі, і кавунів. Із Криму. Для потреб своїх працівників. Хоч, бува, і не тільки

своїх. Скажімо, поїхав повноважний громадянин Чут'єв чотирнадцятитонним МАЗом у Джанкою, привіз до Мукачєва цибулю, роздав частину працівникам автобазу, а решту повіз у Хуст і там продав її втричі дорожче, ніж купив. Бізнес Чут'єва був своєчасно помічений і відповідно оцінений судовими органами.

Але це принагідно. Бо не про спекуляцію в даному разі йдеться. А про безконтрольність. Тим більше, що на спекуляції із трестівської автобазу був спійманий лише Чут'єв. А от велико-ваговими машинами їздило по цибулю до Джанкою чимало.

Іздив, зокрема, і колишній начальник УВТК, а нині в. о. начальника виробничо-технічного відділу автобазу Б. Д. Бочкар'єв. Іздив, до речі, не лише по цибулю і не лише до Джанкою.

Не так давно він прогнав порож-

няком чотиритонну автомашину з Мукачєва до Миколаєва і назад. Мали начебто перевозити там будиночки до моря, на базу відпочинку, але на місці з'ясувалося, що цього чомусь зробити не можна. Але можна ж було спочатку як слід домовитися, а вже потім за кермо хопатися. У таких випадках наші діди казали, що через щось там — забув! — і ногами нема спокою і автомобільним скатам.

А ще перед цим той же в. о. Бочкар'єв майже місяць протримав великий МАЗ у м. Тольятті. Добував запчастини. Для «Жигулів». Яких на автобазі аж три. Щоправда, один з автомобілів вимагав капітального ремонту. Можливо, вимагав би й до нині, якби не призначався самому товаришеві Бочкар'єву. Навезли тих запчастин стільки, що їх вистачило б на ремонт десятка «Жигулів». Самої білої фарби — півтори тонни. Тієї самої білої, якою, відомо, ніхто вантажні машини не фарбує. Та завдяки такому могутньому запасу запчастин, шляхом різних обмінів і тому подібне, персональну машину для в. о. начальника відділу, богу дякувати, зробили.

Що ж, для нашого дослідження прикладів, гадаю, досить. Люди, які набили собі руку на захисті дисертацій, твердять, що в подібних випадках уже час переходити до резюме. Спробуємо.

Заступник керуючого трестом «Закарпаттяводбуд» В. І. Сокіл, який

відповідає, зокрема, за роботу автотранспорту, твердить, що на кожний виїзд машини за межі області потрібен дозвіл тресту. Щоправда, коли ми разом спробували з'ясувати, хто конкретно давав дозвіл на яблучний автотест, то так і не змогли дошукатися.

— Розберемося! — запевнив мене на прощання Василь Іванович.

Мені залишилося погодитися: розібратися в усіх цих дещо дивних і дуже, сказати б, малораціональних автогонах справді варто.

Бо ж сам Василь Іванович, виступаючи на нарадах і зборах, не раз говорив, що питома вага транспортних видатків у загальному обсязі будівельно-монтажних робіт, виконуваних трестом, надто велика. А як же їй, бідаці питомій, бути малою, коли і яблука київському дяді, і цибуля та кавуни з неблизького світу, і запчастини для персонального «Жигуля» Бочкар'єву, — все це вписується бухгалтерами у графу «транспортні видатки», які лягають додатковим грошовим тягарем на кожен багатостраждальний осушений чи зволожений гектар.

І ще. В одному з попередніх фейлетонів, де йшлося про брак залізничних вагонів, я згадував, між іншим, що автомобілісти могли б перевозити, на короткі відстані чимало вантажів, котрі нині перевозять залізницею. Тепер, каюся, уторопав: не зможуть! Якщо гнати машину з кількома ящиками яблук до Києва, а багатотонний МАЗ в Джанкою чи у Миколаєв, то на перевезення потрібних виробничих вантажів просто не залишається тонно-кілометражу.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мукачєве — Ужгород.

Дочекалась звістки мати Від сина Семена: «Продавай стареньку хату. Приїжджай до мене. Що тобі там одинокій У селі робити, Вже пора на схилі років Із дітьми пожити. А за виручку від хати Купимо машину...». Довелось недовго ждати Відповіді сину. «І у нас новин чимало: Збільшили зарплату, Років сім, як збудувала Я новеньку хату. На базар на «Запорозжці» Возить брат Онисько. У неділю ждять у гості. Кланяюся низько». Телеграму терміново Шле невістка Ліда: «У турне довгострокове У суботу їдем». ...Мати знов чекає звістки Від синопка і невістки. Аркадій МУЗИЧУК.

м. Київ.

Зачепилися за пень, Простояли цілий день.

Мал. І. СІЧОВА,
видавництво «Плакати»,
Москва.

ЗАХОДІВ ВЖИТО

МИКОЛАЇВСЬКА область. [Кор. ТАП]. Жителі села Новопетрівського Новоодеського району скаржилися на те, що в них уже майже рік, відколи закінчилася реконструкція електро- і радіоліній, мовчать у хатах гучномовці і вони позбавлені можливості навіть почути живий голос керівників районного вузла зв'язку, задовольняючись їхніми письмовими обіцянками вжити заходів.

Як стало відомо, з ініціативи керівництва районного вузла зв'язку в Новопетрівському сільському клубі відбувся вечір, на якому присутні прослухали ті ж обіцянки у тому ж виконанні, але записані на магнітофонну плівку.

ВІРНИСТЬ ТРАДИЦІЙ

У багатьох будинках міста Тростянець з водопровідних кранів тече незрозумілого кольору, дивного запаху і незбагненного смаку вода. Як поінформував штаб-квартиру ТАП головний санітарний лікар Вінницької області Л. Т. Марциновський, це пояснюється традиційною безвідповідальністю Тростянецького комбінату комунальних підприємств та облкомунгоспу, керівники яких роками не забезпечують належного догляду та експлуатації водопровідних мереж.

Штаб-квартира ТАП висловлює своє заохочення стійкості згаданих керівників, які демонструють беззастережну вірність своїй давній традиції.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Як передає наш власний кореспондент з Івано-Франківської області, у райцентрі Тисмениці поширилися чутки, ніби керуючий місцевою райсільгосптехнікою т. Рачковський переніс свій робочий стіл з теплого кабінету навір, під відкритим небом.

ТАП уповноважений заявити, що це — чистої води вигадка. Тов. Рачковський нікуди свого столу не переносив. Просто неба, в дощ, завірюху й мороз працює не він, а робітники, які лагодять сільськогосподарську техніку. Бо в майстерні з самого літа ніяк не закінчать ремонт. До речі, так само, як і в ідальні, внаслідок чого робітники ось уже більш як півроку змушені задовольнятися «сидорами».

ЗА НОВИМ МЕТОДОМ

Як повідомив наш кореспондент з м. Харкова, тут на виробничому трикотажному об'єднанні запроваджено новий метод пошиву спортивних штанів. Одну партію шують так, що ліва хоша коротша за праву, а другу партію — так, що права коротша за ліву. А по валу — довжина холаш однакова. Новий метод широко коментують споживачі, чомусь називаючи його звичайнісіньким бракоробством.

ДОБРЯГИ І НЕГІДНИКИ

Йдеться не про порушників правопорядку. Про них нема мови. З тими все ясно. Йдеться про морально дефективних, сказати б, службово-побутового профілю. Тих, хто порушує моральний кодекс нашого життя. Такому морально дефективному, ну, якомусь там інтриганові, чи кар'єристу, чи знахабнілому хаму, лава підсудних, звичайно, не загрожує. Їм загрожують тільки ганьба і оргівисновки. Та на ганьбу їм начхати — вони безсоромні. А от щодо оргівисновків, то для них така неприємність — професійний ризик. До того ж досліджений негідник володіє дивовижною здатністю після чергового фіаско знову й знову впливати на поверхню (тут доречний морський термін — «непотоплюваність»). Оця «непотоплюваність» і створює в дурній голові морально дефективного ілюзію безкарності. Зрештою такий покидьок, упевнившись, що йому наче все сходить з рук, нахабнішає, втрачає обережність і сам себе демаскує. І тоді люди здивовано питають один одного: «Ну як ми раніше не бачили, що цей негідник — негідник?»

Кажуть: «хитрість — розум дурнів». Людці нечистої совісті, хоч і дурні, але хитрі. Саме тому декому з них удається до певного часу хапати від життя те, що йому не належить по праву. Та не тільки тому. Є ще довірливі добряги. Гуманісти в лапках. Це з їхньої ласки морально дефективні подекуди ще розкошують.

Трапляються вони і серед науковців. Чомусь, може, частіше, ніж серед інших.

Типовий науковий добряга — це, за моїми спостереженнями, поважна людина поважного віку,

ГІРКИЙ РОЗДУМ

яка посідає поважне становище (завкафедрою, керівник лабораторії, професор) і, отже, має відповідний вплив у відповідних колах. Ось чому провісний проноза, прагнучи посісти тепленьке місце при науці, звичайно шукає собі патрона-заступника в особі такого високоавторитетного добряги. Це зрозуміло.

Важче зрозуміти, чому ті добряги їх підтримують. Може, вони надто довірливі, надто сентиментальні, і їх легко розчулити. Може, реноме благодійника тішить їхнє самолюбство. Адже всі вони страшенно люблять протегувати, патрунувати, опікувати, добродіяти, виявляти чуйність...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Швидше, Раєчко, бо в мене скоро почнеться обідня перерва.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Останнім часом директора Білоцерківської нафтобази Яременка Володимира Івановича в чому тільки не звинувачували: і у великій плинності кадрів на підприємстві, і у невідповідності довіри до людей, і в тому, що чимало його родичів працюють під його директорським крилом. Та найчастіше йому закидали те, що на підприємстві відсутній контроль за видачею і зберіганням нафтопродуктів, немає чіткого обліку пального. За це йому не раз оголошували

догани, суворі догани. Про нього ж з критичною статтею виступала місцева газета. А Володимир Іванович кожного разу бив себе з груді і запевняв: «Більше не буду!». На ділі ж усе лишалося без змін. Про все це розповідалося у фейлетоні «Більше не буду!», вміщеному у № 20 журналу за 1979 рік.

Секретар Київського обкому Компартії України тов. Соколов повідо-

Добрість, звичайно, шляхетна риса. Напевно, навіть краща риса справжньої людини. Та тільки (пробачте за самоочевидне!) не сліпа добрість.

Бо ж саме через тих добряг без берегів захищаються ще дисертації, наповнені списаними з чужих праць, не перевелися ще липові науковці... І чи не через ту їхню добрість деякі інститути позбавлено права присуджувати вчені ступені?

Спитайте наукового добрягу, чому він узяв під свою високу опіку людину нездарну та ще й більш ніж сумнівної моральної репутації.

Якось я спитав.

— Що поробиш, — розвів руками добряга, — я невинуватий гуманіст. Прагну робити добро людям. Хіба це погано? Отож, хочу допомогти й Іксенкові. Адже і він — людина. Тому влаштував його у себе на кафедрі.

Добряга вочевидь пишався своєю добротою.

— А хіба не чули, що Іксенко — кар'єрист та інтриган?

— Так, так, щось чув. У нас його чомусь не люблять. Мабуть, він таки справді колись когось не догодив. Хлопець же молодий, запальний. Міг і помилитися. Але ж людей треба жаліти. Підтримувати. Може, й він вилудніє...

— Негідника пожаліли, а науку? Ну який з цього невігласа й нездари науковець? А ви прощайте його дисертацію до захисту!

— Ні, ні, не кажіть! Не можна так зверхньо ставитися до людей. Він, може, зірок з неба не хапає, але людина старанна. І дисертація його, хоч і не має нових думок, та не має, запевняю вас, і методологічних хиб. Я її уже відредагував, чимало сторінок переписав наново. І цитати уважно перевіряв. Хай це вас не турбує...

Добряга розчулювався від власної доброти, чинності, і очі його зволожилися.

У ті часи захистити кандидатську було легше, ніж тепер. І Іксенко незабаром «оступився». Як казали: «Півгодини ганьби, і ти — кандидат». Тоді розперезався. Здійснив хитру інтригу й випер свого благодійника на пенсію. Сам посів його місце. Та не минуло й року, як змушений був покинути вуз. Ще й з формулюванням «Моральний розклад. Зловживання службовим становищем». Якесь брудна історія з студенткою. Кілька років про нього не було чути. А потім знову вплили. Пописувє в газетах. Друкує статті на моральні теми. Повчає, як треба жити. Гнівно картає відхилення від етичних норм.

А наш добряга?

Минулого тижня зустрів його на зборі у Спільці.

— Як життя? — питаю.

— Пенсіонерське, — відповідає. — Виховую внучку. Купив оце кольоровий телевізор. І видавництво, спасибі їм, замовляють рецензії.

— А Іксенка пам'ятаєте?

— Як не пам'ятати! І, повірте, не держу на нього зла. Може, мені справді треба тоді поступитися місцем молодшому. А він таки вилуднів. Читали, які тепер статті пише? Я ж казав... І мене він не забуває — шле вітальні листівки на свята. Уявіть собі, нещодавно завітав до мене.

— ???

— Так, так! І, знаєте, він уже готує до захисту докторську. Сказав: уважатиме за честь, як я буду його опонентом...

— І ви погодилися?!

— Не міг відмовити. Моя слабкість — я добра людина.

Мені стало сумно.

Ох, оці мені добряги!..

Юрій ІВАКІН.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Виходила заміж за ангела! Це він потім чортом став.

Без слів.

— Знову доведеться працювати без вихідних!

— Це браконьєри.

— Р-р-рятуйте! У пеклі хуліган.

Дали перцю!

Не часто заходили колгоспники колгоспу «Перемога» (Роздільнянський район) до свого секретаря парторганізації Казарина А. В. А як доводилося, то йшли неохоче. Бо до людей ставився він неухважно, ніколи до кінця їх не вислуховував. «А останнім часом, — писали у своєму листі до редакції колгоспники, — гримав на них, ображав, тому його і перестали поважати люди».

З цим листом Перець звернувся до Одеського обкому Компартії України. Як повідомив секретар обкому партії тов. Г. Максименко, при перевірці листа встановлено, що Казарин дійсно з людьми поводив себе грубо, ображав, принижував їхню гідність. Рішенням бюро Роздільнянського райкому партії Казарину А. В. оголошено сувору догану. Від обов'язків секретаря партбюро його звільнено.

ЗАГРОЗА

На курортника собака Люто гавкає й гарчить, Щоб вдалося відірватися — Чоловіка з'їв би вмиг. Чом же Бобик так розсердився, Аж кипить у ньому зло? Він боїться, щоб курортник Не відняв його житло.

З погляду півня

— Чому таке захоплення в людей: Дивись, мовляв, — співаючий Соловей! Він навесні затьохкав та й утік, А я ж для них співаю цілий рік! Василь КРАВЧУК.

Фрази

- Тільки набивши лоба, переконуєшся, що дуб — справді міцне дерево.
- Не видавайте таємниць природи: не показуйте ближнім, де раки зимують!
- — Люблю людей! — мрійливо казав Людожер.
- Іноді вірними залишаються тому, що не випадає нагоди зрадити.
- Щоб світ не здавався вузьким, треба ширше на нього дивитися.

Г. АРАБХАНОВ.

- Був душелюбом... Любив приймати душ.
- З точки зору комара — всі люди донори.

Марко МЕЛАМЕД.

КАЗОЧКА ПРО ПРИНЦА

Жив-був собі у одній країні принц. Ні, не із тих, завжди юних, завжди прекрасних та благородних традиційних казкових принців, із якими, як відомо, неодмінно бувають різні дивовижні історії. Не з тих. Але, що не кажіть, а принц є принц.

Так от, у одній країні, а саме в Камбоджі, який тепер повернуто її давню історичну назву — Кампучія, жив-був собі колишній її правитель принц Нородом Сіанук.

Як бачите, персонаж зовсім не казковий. Але й із ним нині дивні історії кояться. Хоч, правду кажучи, великого дида тут нема. Бо щось подібне помічалось за ним ще й тоді, коли принц при державному кермі перебував: він нібито й правив країною, але весь час послужливо посміхався в бік тодішніх французьких колонізаторів. Коли ж вигулькнули новоявлені, американські претенденти на панування в Камбоджі, принц заповзався усміхатися ще улесливіше. Посмішка принца Сіанука стала, як то кажуть, притчею во язицех. Навіть західні журналісти присвятили їй чимало в'дливих рядків.

Отож принц безтурботно собі посміхався, а тим часом заокеанські претенденти купно зі своїми камбоджійськими прихвостнями, очолюваними таким собі Лон Нолом, готували змову проти народу країни.

Справжні патріоти били на сполох, попереджали про небезпеку, закликали до дій. А що принц? А принц і далі демонстрував свою посмішку. Аж поки одного весняного дня 1970 року американські імперіалісти руками Лон Нола не зіпхнули його з престолу.

І знову запитання: а що ж принц? А нічого! Він ладен був посміхатися і далі, аби тільки продовжували титулувати його по-старому — ваша величність.

А тим часом у нечесну гру навколо Камбоджі усе настирливіше влазив маоїстський Пекін. Там приготували свого ставленника — Пол Пота. Він замінив режим Лон Нола ще підступнішим і кривавішим режимом. І хоч у Пекіні добре розуміли, що принц Сіанук не такий-то уже й небезпечний супротивник Пол Потові, але, на всяк випадок, порадили засадити принца під домашній арешт. Три з половиною роки Сіанук сумирно (і досить безтурботно, як з'ясувалося) просидів під тим арештом, поки Пол Пот розправлявся з його сім'єю. Ось сумний список: полпотівці вбили двох синів і трьох дочок принца, трьох зятів і чотирнадцять онуків. Як і вбили ледве не половину населення країни.

Коли в січні минулого року народ Кампучії покінчив із кривавим режимом Пол Пота, принц не приєднався до свого народу. Він опинився там, звідки до того надходили інструкції по знищенню його співвітчизників і його власної родини — у Пекіні.

Щоправда, спочатку принц був вигукнув щось таке не зовсім приємне на адресу Пол Пота. Але за наказом своїх пекінських хазяїв одразу ж і прикусив язика. А коли знову відкрив рот, то уже для того, щоб лити наклепи та бруд на адресу народної Кампучії.

Новий, 1980 рік принц зустрів у мандрах по деяких країнах Заходу. Виступав він у новій,

спеціально для нього вигаданій ролі — глави «національного фронту». Якщо цю пишномовну назву перекласти з мови пекінсько-вашінгтонських уболівальників за «демократичну Кампучію» на звичайну мову, то стане зрозуміло, що йдеться про збіговисько, створене з решток обох банд — і Лон Нола, і Пол Пота. От саме на чолі такого «фронту» Сіанук і збирається переможно в'їхати в Кампучію.

За ці старання в нечистій грі принцові наставники обіцяють йому щедру винагороду: у жадаючому майбутньому уряді майбутньої «вільної» і «демократичної» Кампучії (інакше все це у Пекіні й Вашингтоні не іменується) ласкаві хазяї пообіцяли виділити Сіанукові аж три посади водночас — «президента», «прем'єр-міністра» та ще й «міністра закордонних справ». Хазяї, звичайно, знають, що роблять і з ким справу мають: хай собі їх величність тішаться. Головне — щоб слухняно виконувалася воля повелителів.

Так Нородом Сіанук перетворився на ширму, якою Пекін та Вашингтон силкуються, кожен зокрема, прикрити свої справжні підступні задуми та плани щодо Кампучії. Хоч, слід сказати, у самому Вашингтоні, наприклад, Сіанука ніхто вже не сприймає всерйоз. Але, як писала з цього приводу газета «Вашінгтон пост», «на жаль, нічого іншого вже не можна придумати». Тому-то й гальванізують цього політичного мерця й видають за «визволителя» кампучійського народу; тому-то й роздзвонюють новий варіант солоденької казки про благородного принца, який так і рветься вивольяти свій народ...

Що ж до подорожей колишнього принца, то тут не треба бути провидцем, щоб сказати, чим вони закінчатися: в таких випадках дорога веде прямо на смітник історії.

Я. ВАЛАХ.

СПОРТ ПІДВІВ

Чимало років на перехресті двох вулиць італійського міста Болонь сидів і збирав милостиню чоловік, на грудях якого висіла табличка з написом: «Сліпий». Аж це у місцевій газеті з'явився його фотопортрет. І для цього була поважна причина: в сусідньому місті він виграв приз на стрілецьких змаганнях.

ІЩЕ НЕ ЧАС...

Власник одного магазину в Чикаго вважає, що продавців треба весь час «підбадьорювати», аби вони енергійніше нав'язували покупцям товари. Тому кожного разу, коли клієнт залишає магазин без покупки, хазяїн вимагає від продавця письмово пояснити, чому він не зумів переконати покупця. Одна продавщиця написала: «Та пані не купила собі траурної сукні, бо її чоловік іще не зовсім помер».

ВИХОВАННЯ ОСОБИСТОСТІ

Один артист-пенсіонер заснував у Чикаго «Інститут сценічного мистецтва у повсякденному житті». В рекламному проспекті того інституту зазначається: «Кілька уроків у нас підуть вам на користь. Всього п'ять-шість годин навчання потрібні для того, щоб звичайний американський ділокабув вигляду пристойної людини».

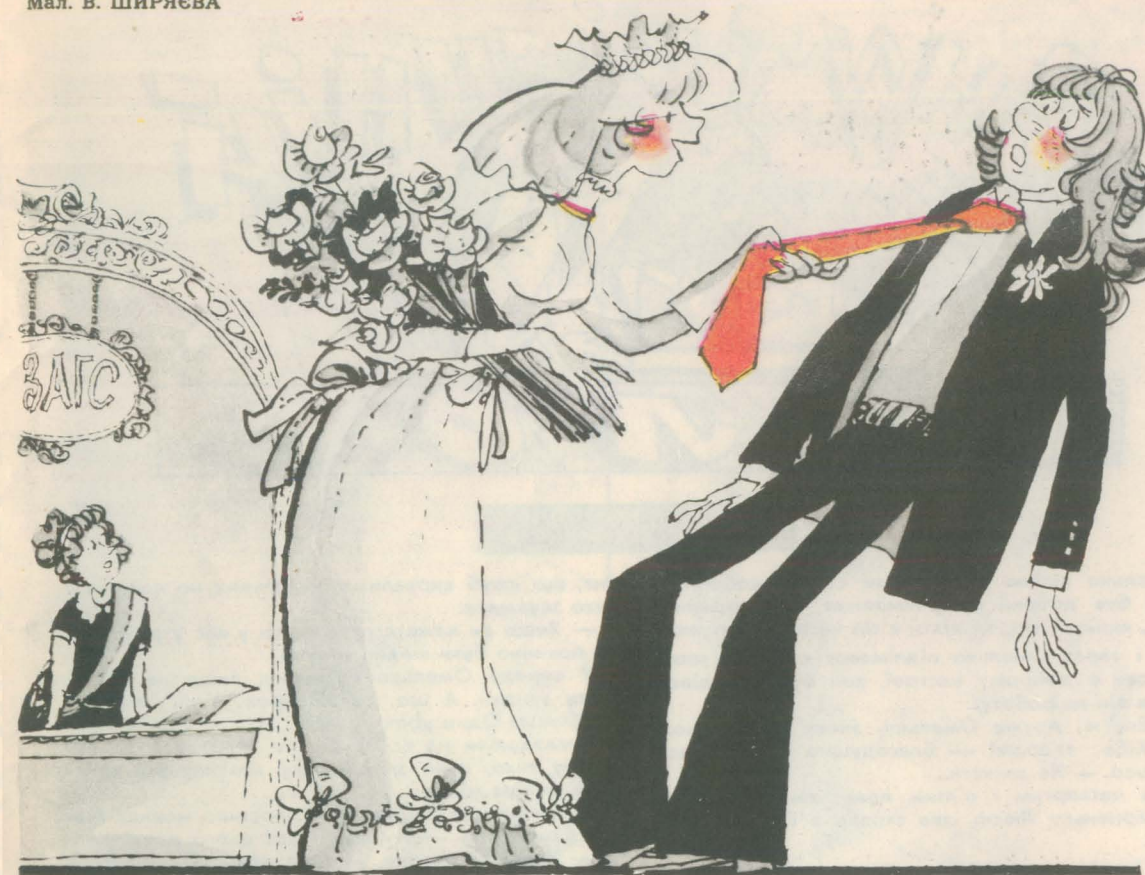

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Як ви дожили до старості?
— Я весь час боявся потрапити в лікарню. Адже це так дорого коштує.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ну що ж тут страшного! Розпишемось, поживемо місяць-другий, придивимось одне до одного, і коли щось не той — розійдемося.

Порушена інструкція

ГУМОРЕСКА

Свистун тонув. Солонувато-гірка вода наповняла рот. Зеленаві кола витанцювали в очах. — До-о-о... До-опомо-о-жіть!.. — захлинаючись, закричав Свистун. — То-о-ону-у...

Від рятувальної станції хацько відчалив човен і помчав до місця події. Недопливши кількох метрів, він зменшив швидкість і зупинився.

— Прізвище! — офіційним тоном запитав рудобородий рятувальник з фіалковим якорем на запалих грудях. — То-о-ну...

Свистун зник під водою. За секунду він випірнув на поверхню і божевільними очима втупився у фіалковий якор.

— Прізвище! — значно суворіше перепитав рятувальник.

— Сви-и... Сви-истун... — разом з фонтаном води видихнув Свистун.

— Ім'я, по батькові? — подобришав рятувальник.

Над Свистуном зімкнулася темно-голуба поверхня. Доки він перебував під товщею води, рятувальник чітко вивів його прізвище на аркуші паперу. В черговий раз випірнувши, Свистун похалцем видавав:

— Ни-и-икодим Гер-расимович...

Рік народження?

— Тридцять... — Свистуна потягло на дно, — восьмий... — лише на мить випірнувши, додав він. Почухавши якір, рятувальник дочекався чергового появи Свистуна на поверхні.

— Сімейний стан?

— Жо-о-онатий...

— Діти є?

— Що? — не зрозумів потоплюючий, ковтаючи воду.

— Діти, питаю, є?

— Двоє...

— Нормально, — підсумував рудобородий і кинув Свистунові рятувальний круг. — Підгрибайте.

Витягнувши Свистуна у човен, рятувальник полегшено зітхнув і повеселувався до станції. Потерпілий, лежачи на дні, важко дихав.

— Зв... Зв... — підпливаючи до берега, забурмотів він.

— Що? — не зрозумів рятівник.

— Зв-вільню я тебе, Семиструєв, — важко видихнув Свистун.

— За що, Никодиме Герасимовичу? Я діяв за вашою ж інструкцією.

Зеленкувато-біде забарвлення негайно залишило обличчя начальника рятувальної станції.

— Звільню і не пожалкую! — рвучко повернувся він до Семиструєва, випльовуючи воду. — Чому не вияснив місця роботи і проживання? Інструкцію порушувати не дозволю! Отож так і знай: звільню... Ех, щастя твоє — не встигну: з завтрашнього дня мене призначено начальником пожежного депо.

Ігор ЛАГОЗА.

— Допомогти то я можу, але скільки ви дасте на лапу?

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДОБРИЙ УЛОВ

Приходить чоловік додому і каже жінці:
— Дивися, скільки я риби наловив...
— А мені сусідка говорила, що ти на базар заходив...

— Ну й що, я стільки наловив, що довелося половину продати: важко було нести...

Повідомив В. ДЕНИСЮК

з с. Любчі, Сарненського р-ну Ровенської області.

ХТО КОГО...

Йдуть двоє вулицею, а їм назустріч — третій. Один каже товаришеві:

— Давай обійдемо його.

— А чого?

— Я винен йому п'ять карбованців.

— Не хвилюйся. Він сам нас обійде, бо мені винен дванадцять карбованців.

Повідомив Д. АРСЕНИЧ,

з с. Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області.

НЕ ХАЗЯЙКА

Сидить Степан закурений. Голова тріщить... Коли це двері рип. На порозі дружина стоїть. Степан аж підвівся:

— Ну, що купила?

— Ось, — дружина дістала з сумки качалку. Степан скривився, як середа на п'ятницю, сім важко на стілець і промовив:

— Теж мені хазяйка! Вдома ні грама горілки, а вона меблі купує!

Записав П. ГОРБАРЕНКО

з м. Вінниці.

ВІН НЕ ВИННИЙ

Побувала мати у дочки на фермі та й запитую: — Оксанко, а чого це ваш зоотехнік так лається?

— Та бачиш, мамо, він же не винний, що його вчили працювати з тваринами, а не з людьми.

Повідомив І. ФОМІН.

з м. Миколаєва.

ДОБРЕ ЗНАЄ

— Слухай, друже, Макаренко просить у мене в борг. Ти його знаєш?

— Я його знаю, як тебе. Не давай йому і гроша.

Повідомив С. ФІЛЯНОВИЧ

з с. Біляків, Могилів-Подільського р-ну Вінницької області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Своєрідний рекорд установили наші зв'язківці. 43 доби йшла цінна поштова кореспонденція з м. Кам'янка-Бузька до м. Львова.

В. Алешко.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Равлику, віднеси листи адресатам, бо на нашу пошту ніяких надій!

У нашому колегі «Мульницькому» Володимирецького району на Ровенщині сільський комбайн іржавіє під снігом.

Трактористи радгоспу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Сорока: — Потерпи, друже, вже сонечко припікає, скоро тебе знайдуть!

Пересувна мехколона номер 172 побудувала у м. Горохові (Волинська область) дитячий садок з чудовою назвою «Назка». У «Назці» назвою ладно, бо систему опалення здамо з недоробками.

М. Новосад.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Маріє Іванівно, виведіть нас на двір — зігрітися хочеться...

ГУМОРЕСКА

Омелько любив розмовляти сам із собою. У нього був добрий співрозмовник — внутрішній голос, який радив, як діяти в тій чи іншій ситуації.

От і зараз Омелько піднімався сходами своєї установи в добром настрої, хоч був понеділок і йшов він на роботу.

— Еге ж, друже Омельку, знову ризикуємо... Хіба вперше! — благодушно відгукнувся Омелько. — Не звикати...

Між четвертим і п'ятим поверхами він побачив гарненьку Люсю, яка стояла з блокнотом у руках.

— Привіт, зозуличко! — весело гукнув Омелько. Люся зашарілася, мов маків цвіт, але тут з-за її спини з'явилася Марія Семенівна, яка сказала басом:

— По-перше, вона не «зозуличка», а народний контроль. По-друге, ви спізнилися на годину з четверту.

«От стара відьма!» — подумав Омелько, але внутрішній голос наказав йому бути витриманим і спокійним.

— Ой! — скривився Омелько. — Оце ледве йду... У мене радикуліт... — і він прошкандибав повз жінок, зігнувшись і припадаючи то на ліву, то на праву ногу.

— Хіба так буває? — спитала Люся. — Двосторонній, — авторитетно зауважила Марія Семенівна.

— Так що: писати чи не писати? — Не пиши. Ми ж не варвари...

Наступного дня Омелько прийшов іще пізніше. Він мимомовно зиркнув на плакат «Совість — найкращий контролер!» і подумав, що це його не обходить.

«Ось так, друже Омельку, — по-філософському мовив внутрішній голос. — Ти спізнився на годину — й нічого. А твій колега влетів, захеканий, з язиком на плечі, усього на десять хвилин пізніше — і його «засікли». А чому?»

— Тому, що в мене — талант! — задоволено відгукнувся Омелько. — І витримка, як у Штірліца.

За роки своєї свідомої діяльності він так і не навчився вчасно приходити на роботу. Не міг — і все. Натвора у нього була така. Фізіологія! От є категорія людей — «сови» і «жайворонки». Омелько був «совою». Він багато спав, і ніяка сила не могла підняти його з ліжка раніше дев'ятої години.

Зате щовечора оживав, як ледар у суботу, особливо якщо намічалася зустріч із друзями за келихом вина чи за преферансним столом.

Дружина Тамара зітхала: «Ну, чого ти в мене такий? Ну, уяви, що тобі на роботу не на дев'яту, а на восьму годину...»

На що Омелько, образившись, казав: «А хто мені за цей уявний час платитиме?»

Він змінив уже кілька місць роботи. На останньому не поладив з начальством, яке любило повторювати, що «точність — ввічливість короля». Одного разу, коли Омелько прийшов з великим запізненням і, тримаючись за шок, пояс-

нив, що «жуб вирвали...», начальник не повірив і сухо зауважив:

— Якщо ви кажете правду, то у вас у роті вже не повинно бути жодного зуба.

У середині Омелько спізнився лише на сорок п'ять хвилин. А що таке сорок п'ять хвилин? Дрібниця! Один урок у школі.

Поглядаючи на всі боки, він скрадався до кабінету тихо, наче злодій. Але невсипущий контроль був на місці.

— Знову цей Омелько! — злостиво мовила Марія Семенівна. — Ну, що у вас цього разу? — Несчастя в мене, — тихо мовив Омелько. — Померла Тоня...

— Дружина! — Ні, гірше: канарка...

— О, господи! — вигукнула Марія Семенівна. — Теж мені причина!

Омелько скорботно прослідкував мимо. «Нічого, — підбадьорив його внутрішній голос. — Чим неймовірніше — тим краще. Скоріше повірять. Наступного разу скажеш, що в під'їзді лопнув меридіан».

Але меридіан не пройшов. У четвер були загальні збори, Омелька якнайсуворіше попередили, він спробував було заігнати про меридіан, але внутрішній голос сердито порадив: «Кайся, дурню!»

І він бив себе кулаком у груди, запевняючи, що це — останній раз, останнє запізнення.

А в п'ятницю Омелько йшов на своє робоче місце десь близько десятої ранку. Пальто він сковаз унизу під сходами, тому крокував весело та бадьоро, тим більше, що в коридорі було порожньо й ніде не бовваніла постать Марії Семенівни. І в цю чудову мить Омелько раптом почув чийсь невдоволений голос: «Слухай, а чи не час кінчатися!» Омелько аж застиг на місці і озирнувся. Як і раніше, нікого навкруги не було. Він прислухався. «Кінчай, друже Омельку. Берись уже за розум. Набридло! А то гірше буде!»

Сумніви не було. Це віщував він — внутрішній голос.

— Ти що — сказався? — запитав Омелько. У відповідь внутрішній голос назвав Омелька нехлюєм і дармоїдом. Це було гірко. Його кра- щий друг виявився зрадником, «п'ятою колоною!»

Омелько мовчки зайшов у свою кімнату й знову — вдруге за цей час — заціпенів. Там уже були і начальник, і народний контроль, і всі інші.

— Ми на вас чекаємо, — почав начальник грізно. — Де ваша совість?

«Спить непробудним сном!» — підтримав внутрішній голос.

— Ви хоч знаєте, що це таке? — «Совість — крадіжний контролер!» — уїдли- во мовив внутрішній голос.

Омелько розгубився. Нарешті спитав сам себе: — Що ж мені робити?

І внутрішній голос сказав: «Не трать, куме, сили, спускайся на дно...»

Валентина ДУБ.

М. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПІВНИК-МОРЯК

Ходить півник-молодець,
Червонястий гребінець,
Задавасто зирка:
В нього ж — безкозирка!
Горда в півника хода,
Аж повисла борода,

А зайшов у воду —
Не знаходить броду.
Гелготів-сміявся гусак:
— Звідки взявся такий моряк?
В безкозирці — молодець,
А в воді, мов камінець?
Марія ЧЕПУРНА.

ВЕДЬМІДЬ І ГУСЕНИЦЯ

Побачив ведмідь у лісі яблуню, зра- див:

— Ух, ти! Яблук скільки!
Скуштував одне, скривився:
— Несмачні. Зелени ще. Ось почерво- ніють, тоді прийду яблука їсти.

І гострими кігтями зробив відмітку на корі.

Подивився ще раз на яблуню, здиву- вався:

— А це що за черв'як повзе? Дивись- но, він листя їсть. Так скоро і до яблук добереться. Ну, я тебе зараз...

Розмахнувся Мишко — бац лапою по гілках! Листя й сучки додолу посипались.

Подивився на дерево і заревів:
— Сидить. Ах ти погань повзуча. Та я ж ведмідь! Я з тобою зараз так роз- правлюся...

Заліз Мишко на дерево, обхопив ла- пами стовбур і трусову. Та так трусо- нув, що гілля посипалось.

Подивився на листок, весело сказав:
— Ну от. Упав нарешті.

Оглянув яблуню, гмикнув:
— Ха! А де ж яблука?

Глянув униз — а яблуками вся земля встелена.

Почував Мишко лапою свою кошлату голову і пішов у ліс.

Василь БІРЮКОВ.

У ЗАЙЧИКА ІМЕННИНИ

У Зайчика іменини.
Першою прийшла Лисичка.
Принесла йому рибину,
Свіжесеньку, прямо з річки.
Просить Зайчик Лису в дім:
— Тільки риби я не їм.
За даруночок спасибі!
І Лисичка з'їла рибу.
А тоді прийшов Ведмедик,
Козубок приніс він меду.
Зайчик радий, радий дуже:
— Та до меду я байдужий...
Тут Ведмедик: — От так діло!
Й мед поїв малий Бурмило.
А по тому прямо з гілки

АКРОЗАГАДКИ

ЯКИЙ ПРИЙМЕННИК?

Один прийменник дуже носе- драв:
Бач, він великий річці... назву дав!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

ХТО БУДЕ ВДЯЧНИЙ?

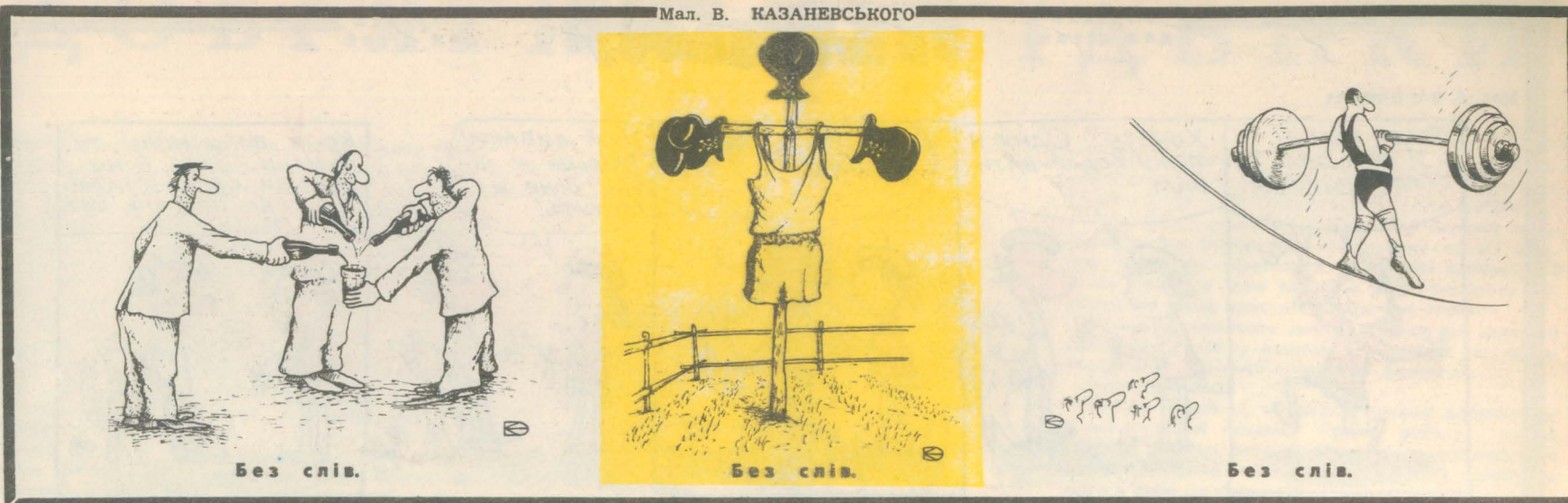
Школяр Петя за

хвилинку
Почепив на клен хатинку.
А хто ж вдячний йому

буде,
Коли з вирію прибуде?
Василь УДОВИЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

ДРУЖЕ!
стерче!

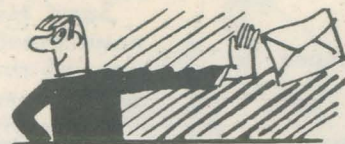
Є люди, які страшенно не люблять слів. Нам здається, що до таких людей належить і начальник Конопотського відділення Південно-Західної залізниці А. Г. Сорока. У березні 1979 року комітет народного контролю Воронізької селищної Ради народних депутатів (Шосткинський район на Сумщині) послав йому лист такого змісту:

«...на станції Воронізька довгий час продають хліб не в магазині, а в дощатій будці розміром 3 x 4 м.
По-перше, за санітарними умовами це приміщення не підходить для сучасної торгівлі. По-друге, в холод, спеку, негоду люди змушені товпитися під будкою, щоб купити хліба, а такого прогресивного методу, як торгівля без продавця, тут застосувати неможливо...»

Анатолію Григоровичу! Невже залізничники станції не заслужують на те, щоб їх обслуговували культурно!

Так от, на цей лист А. Г. Сорока не відповів нам ані словечка. Через те ми й підозрюємо, що він — запеклий словонависник. Правда, й ділом не відповів теж. Невже він не любить не тільки слова, а й... Як ти думаєш, Перче!

Т. БОЖКО,

Якщо тобі хто-небудь скаже, буди́мо на Васильківському заводі холодильників не сушать голови над тим, як би його зменшити кількість браку, ти не вір. Продукція цього підприємства справді поганенька, однак це не означає, що його керівництво сидить склавши руки. Воно постійно в пошуці. А хто шукає, той завжди знаходить. Знайшли й васильківці. Причому, вихід цей такий оригінальний, що ми вирішили про нього розповісти.

Холодильники, які не витримали гарантії, ми повертаємо на завод, стягуючи з бракоробів те, що належить. І ось з другої половини 1978 року почали одержувати з цього підприємства стереотипні телеграми: відправлений вами холодильник має «механічні пошкодження невиробничого характеру» і, отже, заміни не підлягає. Шліть представника.

Послали. Повернувся наш представник ні з чим, бо заводська територія перетворилася на звалище браку, і розшукати в цьому хаосі наш холодильник було неможливо.

Тоді вирішили провести експеримент. У присутності заступника директора нашого об'єднання, начальника юридичного відділу, представників групи народного контролю, комітету профспілки оглянули черговий бракований холодильник «Кристал» № 357202, переконалися, що на ньому немає жодної подряпини чи вм'ятини, і надійно запакували, щоб у дорозі з ним не трапилося ніякої халепи. Телеграма з посиланням на «механічні пошкодження» за підписом директора заводу В. К. Шпильового не забарилася.

Ми не знаємо: може, й справді на заводі свої ж холодильники для більшої переконливості молотами троцять. А може, обмежуються самими телеграмками, щоб перекласти вину за хворої голови на здорову. Ясно одне: подібний спосіб боротьби за якість заслуговує детального вивчення і належної оцінки.

А. НЕДЯЛ,
головний товарознавець Чернівецького міського торговельного об'єднання «Промтовари».

«Так у мене страшенно горе
От і випиваю.
А спитали: — Що за горе?
— А я ще не знаю».

В. Т-ін,
Львівська область.

— Не сумуйте. Головне — випити,
а пояснення знайдеться.

«Есть такі ще продавці
По натурі горді
Налива всім без розбору
Й получа по морді».

Ну як, здорово я написав? Якщо
сподобається, вишлю багато іншого.
В. Г-ш,
Запорізька область.

— Ми люди скромні, нам такого ба-
гато не треба. І цього досить.

«Думав, думав, думав, ду
Що-же я напишу
І таки придумав
Що писати залишу».

І. К-ун,
Львівська область.

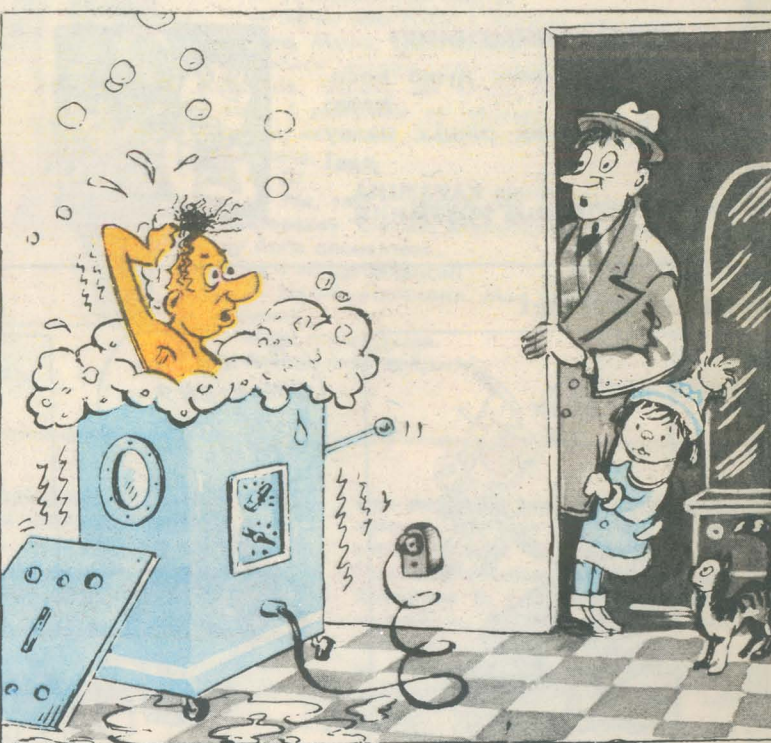
— Краще не придумаєш!

«А буває іще й так
Сторож задрімає
То й потягнуть у сторожа
Хіба це хто знає».

С. С-ко,
Дніпропетровська область.

— Тепер будемо знати.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Набрало чекати, поки відремонтують лазню.

Страшне перо
НЕ В ПУСАКА...

«Громадянина В. попереджено за надмірне зловживання алкоголем і направлено до лікаря, якого потрібно обслідувати як алкоголіка».

(З рішення зборів).
Повідомив В. ЛОЮК.

с. Виноград
Городенківського району
Івано-Франківської області.

«Начальнику БМУ тов. Вавельському.
Секретарю парторганізації тов. Сисову.
Голові будівкому профспілки тов. Шубіну.
ШАНОВНІ ЖІНКИ!
Щиро вітаємо вас з Днем 8 Березня, зичимо щастя, ніжних почуттів, здоров'я і нових успіхів у праці! З святом вас!»

Колектив і адміністрація тресту.
(З вітальної листівки).

«Жіночі душі зайняті до понеділка».
(З оголошення в газеті).
Повідомив О. ЛЕВІН.

м. Донецьк.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Чи варто бити в рейку!» — під таким заголовком у «Перці» № 21 за 1979 рік було опубліковано фейлетон, в якому писалося про цілий ряд недоліків в організації протипожежної охорони в деяких колгоспах на Чернігівщині. Так, приміром, у колгоспі імені ХХІІ парт'їзду (село Редьківка Ріпкинського району) пожежна машина рідко бувала на місці — в депо. Нею, цією машиною, могли поїхати додому обідати і черговий шофер, і хтось з керівників колгоспу. А в колгоспі «Жовтєва революція» (село Вишневецького району) пожежну автомашину систематично використовували на різноманітних роботах. Хоч у «Положенні про пожежно-сторожову охорону колгоспів Української РСР» конкретно сказано: «Використання протипожежного обладнання не за призначенням категорично забороняється».

Начальник Чернігівського обласного управління внутрішніх справ В. І. Марфут повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на нараді особистого складу пожежної охорони управління внутрішніх справ. На нараді накреслено і вже здійснюються конкретні заходи по поліпшенню організації контролю за роботою протипожежної охорони у колгоспах області.

Управління внутрішніх справ надіслало усім міським та районним відділам внутрішніх справ наказ про посилення контролю за роботою пожежно-сторожової охорони колгоспів.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «З ручкою в руках» йшлося про те, що будівельне управління № 18 тресту «Київміськбуд-7» здерло з Київського ремонтного заводу медтехніки через банк 1800 карбованців за чотири вакуумні насоси з електродвигунами, що їх вони начебто вже надіслали заводу. А насправді працівники заводу і не бачили тих насосів.

Після виступу Перця начальник Головкинбуду Є. В. Бондаренко повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Нині БУ-18 повернуло заводові помилково списані з його рахунку гроші.

★ Мешканці одного з будинків по вулиці 40-років Жовтня, що у місті Макарові (Київщина), покаржилися редакції на те, що у них погано працює опалення, бо будівельники ніяк не закінчать реконструкцію котельні.

Голова виконкому Макарівської міськради В. Лісовенко повідомив редакцію, що реконструкція котельні повністю завершено і житловий будинок опалюється нормально.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 6 (1072)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 18. 02. 1980. Підписано до друку 04. 03. 80. БФ 11264. Формат видання 70x108/16. Офсетний друк. Умовно-друку. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 01002. Тираж 3.280.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

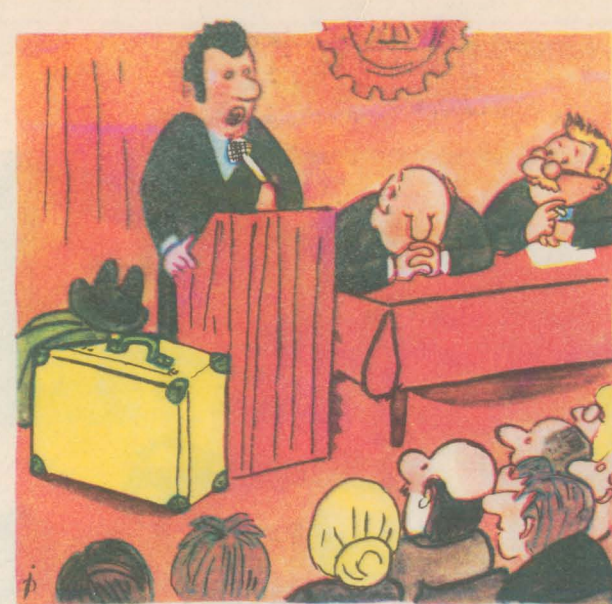
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект. 94.

Малюнки з журналів:
«ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» —
Братіслава, «ШПИЛЬКИ» — Варшава,
«ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт.

Без слів.

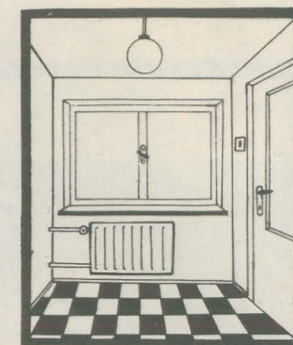
— А зараз кілька слів про недоліки в роботі нашого керівника.

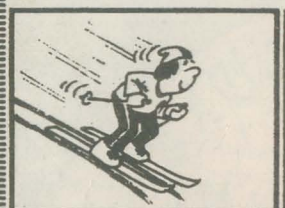
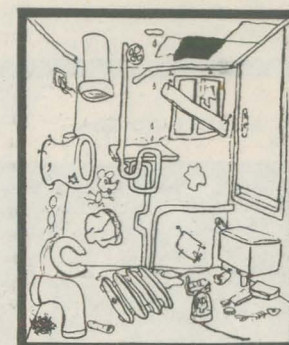
Без слів.

Без слів.

Проект та виконання.

Без слів.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

Мал. С. МИЛУТКИ

Допомога малорозвинутим країнам по-американському.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Відьма з капітолійської гори.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Капіталістичний бронтозавр.